



Иманяри*)

(Разказъ)

Пролѣтѣта подрани,
като ранобудна дѣвойка.
Снѣгътъ се стопи от-
давна, земята се покри
съ зеленъ губер и по-
лето и гората оживѣха.

Орачи, овчари, жени и дѣца пълзнаха по него.

Въ село Върхово най-нагърѣдъ се раззеленѣ, като зелено кадифе, „Градището“. На припекъ бѣ, та слънчевитѣ лъчи го обливаха отъ сутрѣ до вечеръ всѣки день. Тамъ имаше разхвърлени стари тухли, керемиди, камъни и хоросанъ; а виждяха се още и основно на стари зидове. Прѣдаване се отъ уста на уста, че тамъ и наоколо, нѣкогъ имало цѣлъ градъ, ама кога и кой градъ.

*) Хора, които търсятъ закопано богатство.